

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Η ΓΑΤΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

“Η γάτα και η τίγρις.— Η γάτες και οι Μάγοι.— Η γάτα και οι Κανιβάλοι.— Ο Μυλόρδος των γάτων.— Η γάτα και η ζωγραφική.— Η γάτα και η ποίηση.— Ο εκφυλισμός της Ράτσας.— Η γάτα και η γεροντοκορδές’

κεφθήτε πώς βρίσκεσθε για μιὰ στιγμή σ' ένα απέραντο δάσος, σ' ένα δρυμόνα των Ινδιών. ‘Ο ήλιος φλογίζει τὰ πάντα... Σιωπή και μυστηριον !...

‘Ξαφνα γάτο από τὰ δένδρα ἀντηχεί για λίγα λεπτά ὁ βροχηθμός της τίγρεως.

— Νάτην ! Σηκώνεται ὀρθία, τινάζει τὸ λυγερό σῶμά της καὶ σκάβει με τὰ τρομερὰ νύχια της τὰ χαλύβδινα, τὴ γῆ...

Παρέζει κινούνται τὰ ξηρὰ χόρτα καὶ σημειώνουν τὴν διάβασι κάποιου ἄλλου ζώου.

‘Η τίγρις ἀπλώνεται εἰς τὸ χῶμα ἐνταίνει τὴν ἐλαστικότητα της ὀσφύς της καὶ πηδᾷ ἐπάνω στὴν λεία της.

Μανιώδης γεμίζει τὸ χῶμα ἀπὸ αἶμα καὶ τὸ θῦμα εἶνε τώρα ἐξημετλημένο.

‘Αλλὰ ὁ θάνατός του θὰ ἦταν ταχὺς καὶ ἡ τίγρις θέλει ἀγωνίαν διαρκούσαν καὶ πάλιν παρατεταμένην.

Καὶ ἀφίνει τὸ ζῶον καὶ βραδώνει τὴν στιγμή τοῦ θανάτου του: Αἱ Ἰνδία καὶ τὰ δάση τὰ παρθένα εἶναι μαζάρν. ‘Αλλ’ ἔχουμε μέσα στὰ πόδια μας, μέσα στὸ σπῆτι μας, ἐπάνω εἰς τὰ φωτεῖγ μας, κοντὰ εἰς τὸ τῆμα μας τὸ ἴδιο ζῶον, τὸ σκληρόν τὸ μυστηριώδες καὶ χαριτωμένο.

‘Αν δὲν εἶναι τὸ ἴδιο εἶναι ἀσφαλῶς ὁ ἀδελφός του, ὁ τώρα ἀβλαβὴς καὶ κατοικίδιος, ὁ ὁποῖος φιλοξενεῖται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον πλέον ἀπὸ δύο χιλιάδες χρόνια.

Καὶ αὐτός ὁ ἀδελφός της τίγρεως, εἶναι ἡ γάτα !

— ‘Η γάτα καὶ τὰ μάγια.

‘Εως ὅτου ὄμως φθάσῃ μέχρι της οἰκειότητος αὐτῆς ἡ γάτα, ἐλατρωθῆ καὶ ὑπέστη διωγμούς, ἐθεοποιήθη καὶ ὠλοκαυτώθη ἐναλλάξ.

‘Εθεοορήθη μαγικὸν ζῶον.

‘Όταν τὰ μεσάνυχτα οἱ μάγοι ἐπεκαλοῦντο τὸν διάβολον, ἔνας γάτος μάδος με χρυσὰ μάτια παρουσιάζετο, λέγουν αἱ παραδόσεις τοῦ λαοῦ.

Καὶ ἐξακολουθοῦν οἱ θρύλοι.

Οἱ ἴδιοι οἱ μάγοι ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ μεταμορφωθῶνται εἰς γάτους.

Οἱ μάγοι τοῦ Βερονὸν ὑπ’ αὐτὴν τὴν μορφήν συνηθροίζοντο εἰς ἕνα ἔρειπτομένο πύργο τῶν περιχώρων. ‘Εχόρευαν ἐκεῖ ὅλη τὴ νύκτα καὶ δυστυχία εἰς τὸν διαβήτην, ὁ ὁποῖος θὰ εἶχε τὴν περιέργεια νὰ δῆ τὰ γινόμενα. ‘Εχανε τὴ ζωὴ του !

‘Αζοκή στὸ τέλος τοῦ 18ου αἰῶνος, μιὰ λαϊκὴ παράδοσις ἐπέτασσε νὰ μὴ μένῃ ἡ γάτα εἰς τὰς πόλεις τὴν παραμονὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ὅποτε οἱ μάγοι συνηγόρητο για τὴ μεγάλην τους ἐσθρί. ‘Ενόμιζαν ὅτι ἐξουδετέρωναν ἔτσι κάθε μαγείαν.

Αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐκαίγαν δημοσίᾳ κάθε γάταν ποὺ θὰ συναντοῦσαν ἐντὸς της πόλεως.

Στὸ Μὲτς ἐγένετο πανηγυρικὴ τελετὴ για τὸ ὀλοκαύτωμα αὐτό. Οἱ ἄρχοντες της πόλεως με τὰς ἐπισήμους στολάς των ἤρχοντο στὴ πλατεία συνοδεύοντες σοβαρῶς ἕνα κλωβὸν σιδηρῶν. γεμάτων γάτες. ‘Ο κλωβὸς ἐτοποθετεῖτο ἐπάνω σ’ ἕνα σωρὸ ξύλων καὶ οἱ ἄρχοντες εἶχαν τὸ προνόμιον νὰ θέτουν πῦρ. Στὸ Παρίσι ἡ τελετὴ αὐτὴ ἐγένετο στὴ πλατεία της Γρέβης, τὴν πλατεία δηλαδὴ τῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων.

— ‘Η γάτα καὶ οἱ ἀνθρωποφάγοι.

Τώρα πειὰ δὲν θεωροῦμε τὴ γάτα μαγικὸν ζῶον καὶ δὲν τὴν φοβοῦμεθα.

‘Ο Ριχάρδος Βίτιγκτον, ὁ ἰδρυτὴς τοῦ ζηματιστηρίου τοῦ Λονδίνου σὲ μιὰ γάτα ὀφείλει τὰ ἑκατομυριά του.

‘Ο Βίτιγκτον ἐμεινεν ὀφρανόσ κοι χωρίς λεπτὸ. Πᾶν ὅτι τοῦ ἀγγικεν ἦτο μιὰ γάτα, τὴν ὁποῖαν πήρε μαζί του, ὅταν ἀποφάσισε νὰ ταξιδέψῃ για νὰ ζητήσῃ τύχην στὰς Ἰνδίας. Τρεῖς ἡμέρες μετὰ τὸν ἀπόλουν τρομερὰ θύελλα κατέλαβε τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἐξώκειλε στὴν ἀκτὴ μιᾶς νήσου κατοικοιμένης ἀπὸ κανιβάλους.

‘Όλοι οἱ ἐπιβάται παρακαλοῦσαν τὸν Θεὸν για τὴ ψυχὴ τους. ‘Η γάτα τοῦ Βίτιγκτον ἀδιάφορος εἶνε ὅλα αὐτὰ κληροῦσε ποτικῶς.

Εἶχε συναθροίσει ἕνα πλήθος πληγωμένων ποτικῶν στὸ κατάστρομα, ὅταν οἱ κανιβάλοι ἐπέδησαν ἐπάνω.

Οἱ ἐπιβάται ἠτομιζόντο ν’ ἀμνησθῶν, ὅταν ἔξαφνα συνέβη ἕνα θαῦμα.

Οἱ κανιβάλοι στὴν θεὰ της γάτας περικυκλωμένῃ ἀπὸ πτόματα ποτικῶν ἐξέστησαν. ‘Επειτα ἐνθουσιασθῆσαν καὶ ἔδειξαν μιὰ χαρὰ ἀλλόκοτη. Τὶ

συνέβαινε ;

Οἱ ποτικῶι ἐλυμαίνοντο τὴν νήσον τους καὶ τίποτε δὲν ἴσχυε ἐναντίον τους. ‘Η χαρὰ των συνεπὸς ὑπῆρξε μεγάλη ὅταν εἶδαν πὸς ὑπάρχει ζῶον ἐξολοθρευτὸν τοὺς διαβόλους αὐτούς.

‘Εταῖ οἱ ναυαγοὶ ἀντὶ νὰ σφαγοῦν καὶ νὰ παρατεθοῦν εἰς γεῦμα, ἔγιναν ἀντικείμενον περιφρονῶν ἐνδείξεων τιμῆς.

‘Ο Βίτιγκτον ἐκηρύχθη πρῶθυπουργός καὶ εἰς τὴ γάτα του ἀνετέθη νὰ λυτρώσῃ τὸ νησί ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς ἐχθροὺς του.

‘Όταν τέλος ἐπέστρεψε στὸ Λονδίνον ἀτάμιλτος ἀπὸ τὰς προσφορὰς τῶν ἀγγίων ὁ Βίτιγκτον, ὀνομάσθη Λόρδος Δῆμαρχος ἢ «Μυλόρδος τῶν Γάτων» !

— Οἱ Ποιηταί, οἱ Ζωγράφοι καὶ ἡ Γάτα.

‘Γιὰ νὰ ἐνοήσῃ κανεὶς τὴν γάτα, ἔβλεπεν ὁ Σαμπλερὺ, πρέπει νὰ εἶναι γυναικείας καὶ ποιητικῆς ὑποστάσεως.

‘Εκεῖνη ἡ χάρις της εὐαινεσίας της τὸ πῆγμα της, ἡ ἐπιφυλακτικότης της εἰς τινὰς σκέσεις, ἀψηχόλησαν καὶ ζωγράφους καὶ ποιητῆς.

‘Η δεσποινὶς Τόννερ ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὴ γάτα τὴ χαριτωμένη της ἀκουσρέλλα «Πολυάριθμος οἰκογένεια», ὁ Λεμπέρτ τὴν «ὄραν τοῦ ξυπνίσματος» καὶ ἄλλοι ζωγράφοι ἄλλας ὀραίας συνθέσεις

‘Αλλ’ οἱ ποιηταί ;

Αὐτοὶ τὴν ὕμνησαν μέχρι οὐρανοῦ. ‘Ο Λεμαίττ πρὸς χάριν της ὕβρισεν εἰς ἕνα συνέντο του καὶ αὐτὸν τὸν πιστὸν σκύλλον.

‘Εγραψεν ὅτι ὁ σκύλλος εἶναι «καυτὸς καὶ θορυβώδης» !

Σέβεται ἡ γάτα, ἔγραψαν, τὴν σκέψιν καὶ τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν.

Γράφετε καὶ ἐκεῖνη ἀδορῶς ἔρχεται καὶ κάθεται μετὰ τῶν βιβλίων σας καὶ τοῦ καλαμαριοῦ σας, σιγαλῆ, προσεκτικὴ για νὰ μιὰ κόμη τὸ νῆμα τῶν ἰδεῶν σας.

Τὸν Ταιν ποὺς δὲν τὸν γνορίζε;

‘Ο φιλόσοφος καὶ ἱστορικὸς αὐτὸς ἔγινε ποιητῆς διὰ νὰ ὕμνησῃ τὴ γάτα εἰς ἕνα σονέτο :

«Εἰς τὴν κροδιά σου τὴν ἡσυχὴ καὶ εἰς τὰ μάτια σου, ὃ σεβαστὴ γάτα, εἶναι ἐμφυτος ἡ φρόνησις. Καὶ κατωτέρω.

β» «Όταν θέλεις νὰ κοιμηθῆς, ὅπως κοιμοῦνται οἱ θεοί,

«Μαζεύσσει σὰν μπάλα ψυχὴ γαληναία καὶ ἀφήνει τὰς μερίμας εἰς τὸ ἀνθρωπίνον γένος τὸ κατὰδίκον.

‘Ποῦ ἐργάζεται τὴν γῆν καὶ ἐξετάζει με φόβον τὸν οὐρανόν».

«Εἶχε καὶ ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ τὸν ἀγαπημένο του γάτο. Τὸν Σαμοάν. ‘Εθροιάζετο δίπλα του μέσα σαλόνι τοῦ ποιητοῦ καὶ ἐμοιραζέτο μαζίτου κάθε ἐνδείξιν σεβασμοῦ.

‘Ο Θεόφιλος Γκωτιέ, ὁ Μπουντελαί, ὁ Μπανβίλ ἐλάτρευσαν τὴν γάτα.

‘Ο Φραγκίσκος Κοππέ εἶχε πάντοτε στὸ σπῆτι του ὀλιῶ εὖς δέκα γάτους !

— ‘Ο εκφυλισμός της γάτσας.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία της γάτας. ‘Ηρχισεν ἀπὸ τοὺς δρυμόνας καὶ τελειώνει εἰς μιαν οἰκειότητα μαζί με τὸν ἄνθρωπον, εἰς μιαν ἀγάπην, ἀλλὰ καὶ εἰς ἕνα ἐκφυλισμόν.

Τὴν ἀναγνωρίζετε πειὰ ὡς συγγενὴ της τίγρεως ! Περιφρονεὶ καὶ ψυχὸς καὶ κινδύνους καὶ ζωὴ μιὰ γάτα για νὰ βῆ τὴ τροφὴ της ;

‘Όχι βέβαια. ‘Εχασε καὶ τὸ αἶσθημα της ἐλευθερίας ἀκόμη. Καὶ μαλθακῆ, ζητεῖ τὴν θερμότεραν γωνίαν, ἐσπλώνεται σὲ καναπέδες καὶ τάπητας, μεταχειρίζεται τὴν πανουργίαν εἰς περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποῖας ἡ συγγενῆς της, ἡ τίγρις, συνάττει μάζας αἱματηράς.

Καὶ ὄμως ἀγαπάται, καὶ ὅπως εἶδατε ὑπάρχοντες ἄνθρωποι—γεροντοκορδαὶ ἰδίως—αἱ ὁποῖαι τοποθετοῦν τὴν εὐτυχία τους στὴ μέριμνα για τὴν ὑγεία μιᾶς γάτας.

Μήπως ἔνας ἀββάς, ὁ Γκαλιάνι, δὲν ἔγραψε τὸν ἀκόλουθον ἐξωφρενισμόν : — ‘Εὐτυχὸς ἡ γάτα μου εἰρήθῃ σήμερον, ἀλλοῖως ἦμον χαμένος ἄνθρωπος» !

Ο κ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Η Φ Α Κ Η

Γιὰ νὰ μὴ σὰς πέφτουν τὰ μαλλιά, για νὰ εἶναι δυναμωμένα, για νὰ βγάξετε νέα, τρώγετε φακὴν !. Αὐτὴ τὴν περὶεργὴ συμβουλή δίνει ἕνα γεωμανικὸ ἱατρικὸ περιοδικόν, τὸ ὁποῖον ἐξηγεῖ ὅτι, ἡ φακὴ περιέχει σιδηρὸν, ὁ ὁποῖος δυναμώνει ὄχι μόνον τὸ σῶμα ἀλλὰ, φυσικὰ, καὶ τὴς τρίχες. Δὲν ἔχουν λοιπὸν κυρία καὶ κύριοι, παρὰ ν’ ἀρχίσετε νὰ κύνετε θραύσιν εἰς τὰς φακὰς.

Καλὴ σας ὄρεξι λοιπὸν καὶ καλὰ ἀποτελέσματα !

